

Szczecin, dnia 05. 07. 2022 r.

dr hab. prof. US Katarzyna Święch – Kujawska
Wydział Prawa i Administracji
Uniwersytet Szczeciński

Recenzja

Rozprawy doktorskiej Pana mgr Jerzego Politowicza
pt. „Rola i zadania Krajowej Administracji Skarbowej w realizacji dochodów
publicznych wynikających z ustawy o grach hazardowych”,
Wrocław 2022, stron 412

I. Wybór tematu i przyjęte metody badawcze

W recenzowanej rozprawie ujęto problematykę badawczą, istotną zarówno z teoretycznego, jak i praktycznego punktu widzenia. W polskiej doktrynie prawa podatkowego brak jest aktualnego studium, w którym w sposób kompleksowy i wyczerpujący przedstawiono by tytułowe kwestie. W bogatej literaturze prawa daninowego tematyka z tego zakresu prezentowana jest przede wszystkim w formie artykułów naukowych.

Praca Pana mgr Jerzego Politowicza jest w związku z tym jednym z pierwszych opracowań naukowych, dotyczących wskazanej problematyki o tak szeroko zakreślonych granicach przedmiotowych. Mając na względzie dotychczasowy dorobek doktryny, można stwierdzić, że przedstawiona do recenzji rozprawa doktorska Pana mgr Jerzego Politowicza wypełnia istniejącą lukę i wpisuje się w najbardziej aktualne problemy związane z analizą ról i zadań Krajowej Administracji Skarbowej w zakresie realizacji dochodów publicznych wynikających z ustawy o grach hazardowych.

Temat pracy jest czytelny, jednoznaczny i właściwy dla nauk prawnych. Tytuł rozprawy odzwierciedla elementy treści w niej zamieszczone, a problematyka badawcza w niej poruszana jest oryginalna oraz aktualna z punktu widzenia obowiązującego stanu prawnego.

W związku z powyższym, stwierdzić należy, że wybór tematu recenzowanej rozprawy jest jak najbardziej trafny i konieczny z uwagi na potrzeby rozwoju naukowego w dziedzinie

prawa podatkowego, także z punktu widzenia potrzeb ciągłego doskonalenia polskiego porządku prawnego.

W pracy (posługując się typologią zastosowaną przez Doktoranta) wykorzystano następujące metody badawcze: dogmatyczną, obserwacyjną historyczną i porównawczą. Najistotniejsze znaczenia ma przy tym pierwsza ze wskazanych metod, co zdaniem Autora „uzasadnione jest tym, że rozważania prowadzone są głównie w warstwie prawnej, w oparciu o wykładnię przepisów dokonaną przez Autora, z uwzględnieniem podglądów zaprezentowanych w literaturze i orzecznictwie sądów lub trybunałów”. Za zastosowaniem drugiej z metod, w opinii doktoranta przemawia „konieczność skonfrontowania obowiązujących regulacji prawnych z ich stosowaniem w praktyce.” Pan mgr Poliotowicz wskazał również, że „w celu ustalenia kierunków ewolucji wprowadzonych rozwiązań prawnych, jako pomocnicza wykorzystana zostanie metoda historyczna, a dla stworzenia płaszczyzny porównawczej z innymi okresami, również metoda porównawcza. Dodatkowo zakreślone w pracy problemy badawcze rodzą konieczność praktycznego spojrzenia i z tego względu przeprowadzone analizy uzupełnione zostaną o doświadczenia autora związane z pełnioną służbą w Dolnośląskim Urzędzie Celno-Skarbowym we Wrocławiu.”

Przedstawiony wybór metod badawczych należy ocenić pozytywnie.

II. Konstrukcja rozprawy doktorskiej

Praca składa się ze wstępu, jedenastu rozdziałów, wniosków oraz bibliografii.

Można mieć pewne zastrzeżenia, zarówno co do ilości, jak i kolejności rozdziałów.

Odnosząc się do pierwszej kwestii, należy zauważyć, że niektóre treści pracy są zbędne lub zanadto rozbudowane, nie wnoszą istotnych wartości merytorycznych do opracowania, wpływając jedynie na zwiększoną objętość pracy. W tym zakresie należy przede wszystkim wskazać na aż trzy rozdziały poświęcone w istocie samej problematyce hazardu. Rozważania tych kwestii zostały przedstawione na stronach od 24 do 110 włącznie. Za zanadto szczegółowe uznać również można kolejne, wskazane w dalszej części recenzji, fragmenty rozprawy.

Autor przy tym niejednokrotnie ograniczył się do przytoczenia jedynie regulacji prawnych lub danych statystycznych, co jak już stwierdzono nie wnosi istotnego *novum* do badań i w świetle zakreślonego tematu jest zbyteczne, a nawet wykracza poza temat dysertacji. Nasuwa się też spostrzeżenie, że zbyt dokładna, drobiazgowa wręcz prezentacja niektórych zagadnień zmniejsza czytelność pracy i odwodzi czytelnika od istoty problemu badawczego. Czyni również samodzielnie formułowane przez Autora wnioski mniej zauważalnymi.

Jak zasygnalizowano, określone zastrzeżenia budzić może też kolejność rozdziałów pracy. Uwaga ta dotyczy umiejscowienia rozdziału IV, zatytułowanego „Zadania Krajowej Administracji Skarbowej w kontekście ustawy o grach hazardowych”, przed rozdziałami dotyczącymi obciążeń publicznoprawnych hazardu, a następnie w kolejnych częściach pracy powrót do kwestii związanych z działalnością KAS. Umiejscowienie rozdziału XI na końcu pracy, również można uznać za nieuzasadnione (ewentualnie tytuł rozdziału za nieadekwatny). Wskazanie bowiem na zagrożenia interesu finansowego Skarbu Państwa winno stanowić wstęp do analizy zadań i roli KAS w przeciwdziałaniu tym zjawiskom.

Biorąc pod uwagę obszerność pracy, żałować można, że każda z jej części nie została zwieńczona wnioskami częściowymi, które dodatkowo potwierdzałyby konieczność prowadzenia badań w określonym zakresie.

Odnotować należy, że z kolei treść rozdziałów koresponduje z ich tytułami.

Warto także podkreślić, że treść rozprawy poprzedzona jest starannie sporządzonym wykazem najważniejszych skrótów.

We wstępie scharakteryzowano przedmiot rozprawy i jej cele. Uzasadniono również przyjętą konstrukcję pracy oraz zastosowane metody badawcze – s. 18/19 pracy.

Jak wskazał Autor, praca ma kilka celów badawczych, przy czym nadrzędnym jest usystematyzowanie i zbadanie finansowych regulacji ustawy o grach hazardowych, analiza dochodów publicznych z hazardu oraz efektywności Krajowej Administracji Skarbowej w zakresie zadań wynikających z ustawy o grach hazardowych.

Kolejne cele badawcze pracy dotyczą ukazania:

- prawnego i podatkowego modelu regulacji hazardu w prawie polskim;
- celu jaki przyświecał ustawodawcy przy wprowadzaniu ustawy o grach hazardowych i jej zmian;
- założonych i zrealizowanych dochodów z podatku od gier;
- nadzoru i kontroli nad hazardem przez Krajową Administrację Skarbową;
- przyczyn powstania szarej strefy w obszarze hazardu, związanych z nią zagrożeń dla interesów finansowych Skarbu Państwa i prób jej ograniczenia;
- rozwiązań prawnych mających na celu optymalizację dochodów publicznych z hazardu oraz modelu nadzoru i kontroli nad hazardem.

Zakreślone ramy analiz służyły do zweryfikowania sformułowanych przez Autora tez badawczych. Pan mgr Politowicz na s. 17 – 18 pracy, przedstawił aż 15 tez badawczych, przy czym zdaniem recenzenta, przejrzystość pracy byłaby większa, gdyby Autor sformułował tezy

podstawowe i ewentualnie tezy cząstkowe. Postulat taki wynika z dwóch czynników; po pierwsze niektóre tezy są zbieżne zakresowo, a po drugie zwłaszcza w braku podsumowań cząstkowych, zabieg taki ułatwiałby lekturę pracy (śledzenie wyników badań Autora). Poza tym wyeksponowanie jednej lub kilku tez bezpośrednio korespondujących z tytułem pracy, uwypukliłoby jego istotę.

W zakończeniu rozprawy sformułowano szereg uwag o charakterze generalnym, stanowiących podsumowanie prowadzonych badań. Autor nie pominął również propozycji kierowanych pod adresem ustawodawcy w postaci wniosków *de lege ferenda*.

Konkludując, stwierdzam, że konstrukcja pracy pomimo wskazanych zastrzeżeń jest poprawna.

III Ocena merytoryczna rozprawy doktorskiej

Zgodnie z podstawowym, przytoczonym już celem badawczym, zamiarem Autora pracy było usystematyzowanie i zbadanie finansowych regulacji ustawy o grach hazardowych, analiza dochodów publicznych z hazardu oraz efektywności Krajowej Administracji Skarbowej w zakresie zadań wynikających z ustawy o grach hazardowych. Jak z powyższego jednoznacznie wynika, Autor w istocie określił pola eksplikacji naukowej, którym poświęcono kolejne rozdziały pracy. Ujęto w nich kilka sfer rozważań.

Dokonując merytorycznej oceny poszczególnych części dysertacji, należy sformułować następujące, wnioski.

Problematykę hazardu omówiono aż nadto wszechstronnie, poświęcając jej aż trzy rozdziały dysertacji, które z tego względu podlegają niejako „łącznej” ocenie. Wybór zagadnień przedstawionych w pierwszym rozdziale pracy zasadniczo można ocenić pozytywnie, z tą jednak poczynioną już uwagą, że problematykę tę przedstawiono zbyt szczegółowo. W rozdziale tym scharakteryzowano pojęcie hazardu, jego cechy oraz skutki. W osobnych punktach odniesiono się do e – hazardu, modeli regulacji hazardu i modeli podatkowych hazardu oraz zasad działania automatów do gier i gier na nich. W kolejnym, drugim rozdziale przedstawiono regulacje prawne hazardu, z uwzględnieniem aspektu historycznego, obejmującego charakterystykę ewolucji regulacji prawnych w tym zakresie. Oprócz istotnych treści, w tej części rozprawy znalazło się zbyt dużo fragmentów niemających istotnego znaczenia dla określonego pola badawczego. Przykładowo można wskazać na s. 83, 88 pracy. W szeregu fragmentów Autor ograniczył się do przytoczenia kompletnych treści regulacji prawnych, nie dokonując żadnej ich oceny, *nota bene* niektóre z przytoczonych przepisów

również nie odgrywają istotnej roli w prowadzonych badaniach naukowych. Można w tym zakresie wskazać na następujące strony pracy: 64 – 66, 82 – 83, 87 – 88, 89 – 93.

Analogiczne, do wyżej przedstawionych, uwagi należy sformułować oceniając rozdział trzeci pracy. W jego rozbudowanej treści, zbyt dużo uwagi poświęcono prezentacji danych statystycznych, posiadających marginalne znaczenie dla zakreślonego tematu. Zabieg ten niewątpliwie wpływa na zwiększenie ilości stron pracy, ale nie podnosi jej wartości merytorycznej. Pominięcie niektórych poruszanych w tym fragmencie pracy kwestii, byłoby tym bardziej zasadne, że problematykę dochodów publicznych pochodzących z hazardu zaprezentowano również w innych, kolejnych rozdziałach pracy.

Reasumując należy stwierdzić, że pierwsze trzy rozdziały pracy powinny, zdaniem recenzenta, być ograniczone treściowo, skonsolidowane, tak aby w nadmiarze zbędnych informacji nie „ginęły” własne ustalenia Autora. Na marginesie należy stwierdzić, że są one wartościowe, choć niekiedy dyskusyjne, na przykład rozważanie zawarte na stronie 63, dotyczące zasadności rozstrzygnięcia podjętego przez Trybunał Konstytucyjny. Autor podważając je przedstawił własne Argumenty i wnioski z nich wypływające.

Rozdział czwarty pracy został zatytułowany „Zadania Krajowej Administracji Skarbowej w kontekście ustawy o grach hazardowych”. Zarówno tytuł rozdziału, jak i wytyczony nim zakres rozważań należy ocenić pozytywnie, jako bezpośrednio determinowane tytułem całej rozprawy, jak i rzutujące na możliwość sformułowania kompleksowych wniosków *de lege lata* i *de lege ferenda*. Pewne uwagi krytyczne dotyczą wyboru prezentowanych zagadnień. Pokrywają się one zresztą z poprzednio wysuwanymi zarzutami – w rozdziale niepotrzebnie podjęto niektóre wątki, poświęcając im odrębne punkty. Wystarczające byłoby ich przedstawienie w jednym fragmencie opracowania. Stwierdzenie to dotyczy punktów rozdziału, zatytułowanych kolejno: „Przyczyny wprowadzenia Krajowej Administracji Skarbowej”, „Struktura Krajowej Administracji Skarbowej”. Zarzut ten jest dodatkowo uzasadniony treścią prezentowaną w wymienionych fragmentach pracy. Do pierwszego z nich przeniesiono jedynie fragmenty uzasadnienia projektu ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej, z równoczesnym pominięciem argumentów przemawiających za koniecznością reformy administracji skarbowej prezentowanych przez doktrynę i brakiem wniosków własnych Autora w tym zakresie. Równie lakonicznie potraktowano kwestię struktury KAS, co z jednej strony jest zasadne, ponieważ nie wnosi istotnych treści do meritum, z drugiej jednak nasuwa pytanie o zasadność wyodrębnienia tego fragmentu.

Za celne i słuszne należy uznać uwagi Autora, dotyczące oceny reformy administracji skarbowej, szczególnie w płaszczyźnie oceny wpływu wprowadzonych rozwiązań prawnych na efektywność działania tego pionu administracji finansowej.

Istotne znaczenie dla podjętej refleksji naukowej ma rozdział piąty rozprawy, zatytułowany „Podatek od gier jako podstawowa forma obciążania publicznoprawnego hazardu”. Refleksje Autora w tym zakresie są również rozbudowane i szczegółowe, zapewne z tego względu doktorant nie uniknął powtórzeń pewnych treści (np. s. 149, 152). Za zasługujące na wysoką ocenę należy uznać rozważania Pana mg Jerzego Politowicza na temat ogólnych funkcji podatków i wymogów konstrukcji racjonalnego systemu podatkowego. Autor wskazał na rangę zasady sprawiedliwości podatkowej oraz pozostałe kardynalne zasady podatkowe. W kontekście poczynionych w tym rozdziale pracy ustaleń, nasuwa się jednak pewne spostrzeżenie: na stronie 148 pracy, Doktorant zauważa, że „ (...) w konstrukcji prawnej podatku od gier trudno doszukać się również funkcji stymulacyjnej (...)”, co w zestawieniu z rozważaniami zawartymi na stronach 58 – 60 pozostaje w pewnej sprzeczności. Sam doktorant zauważa bowiem i akcentuje (s. 60), że jednym z celów nowelizacji ustawy o grach hazardowych było uporządkowanie systemu podatkowego w zakresie podatku od gier poprzez m.in. wzrost obciążeń tym podatkiem. Jak z tego wynika, również w kontekście pozostałych ustaleń Autora, ustawodawca szczególnie nacisk położył na realizację pozafiskalnych celów opodatkowania. Czy tak w istocie jest, Autor w tym miejscu rozprawy już nie uzasadnił.

Część rozdziału piątego dotyczy roli i miejsca podatku od gier w dochodach budżetowych. Charakterystyki przedstawione w tej części dysertacji, zdaniem recenzenta, są również zbyt szerokie, przedstawiane przez pryzmat danych statystycznych, które pomimo, że są interesujące, wymagałoby pewnych uogólnień, wyrażonych w formułowanych wnioskach. Podobnie jak w poprzednio ocenianych fragmentach dysertacji, refleksje naukowe Autora ustępują miejsca wielostronicowym statystykom.

Rozdział szósty rozprawy stanowi naturalne następstwo w sekwencji prezentowanych zagadnień i poświęcony został problematyce pozostałych dochodów publicznych obciążających hazard. Za kompleksowe i wartościowe należy uznać rozważania dotyczące zarówno definicji opłaty jak i omówienia tej kategorii danin publicznych, obciążających hazard. Trafny jest wniosek o zróżnicowanym ich poziomie i faktycznym braku ekwiwalentności. Zabrakło w tym zakresie jedynie postawienia przysłowiowej kropki nad „i”, tzn. stwierdzenia, że opłaty te są w istocie ukrytymi podatkami. Podobnie, wartościowe są rozważania dotyczące dopłat, z tą wątpliwością, że niejasne jest stwierdzenie Autora (s. 186 pracy), zgodnie z którym „(...) dopłata wpisuje się w definicję podatku (...)”.

Typowo deskryptywny charakter mają prezentacje zawarte we fragmentach pracy poświęconych wykorzystywaniu środków z dopłat przez poszczególne fundusze (s. 193 – 206) i jako takie nie mają istotnego waloru badawczego.

Pewien dysonans stanowi też zamieszczenie w rozdziale szóstym punktu 7, zatytułowanego „Dochody budżetu państwa z opodatkowania wygranych z gier hazardowych”. Po pierwsze, jak zauważa sam Autor inna jest podstawa prawna poboru podatku (podczas gdy tytuł rozprawy stanowi pewne wytyczone ramy opracowania, zawężone z woli Autora do ustawy o grach hazardowych). Po drugie, niefortunne jest uproszczenie samego tytułu punktu (bez dodatkowego wyjaśnienia w jego treści), że podatek dochodowy od osób fizycznych nie stanowi wyłącznego dochodu budżetu państwa, a udziały w nim posiadają jednostki wszystkich stopni samorządu terytorialnego.

Rozdziały: siódmy, ósmy i dziesiąty traktują o konkretnych działaniach Krajowej Administracji Skarbowej (w tym na określonym terytorium Polski) w zakresie wytyczonym tematem pracy. Z uwagi na pewne cechy wspólne wskazanych części pracy, mogą podlegać one kompleksowej ocenie. Badania prowadzone w tych częściach pracy koncentrują się również na analizie danych statystycznych, które podobnie jak we wcześniej ocenianych fragmentach „przytłaczają” wyrażane przez Autora poglądy i formułowane w postaci konstatacji podsumowania. Analizy te mają wprawdzie pewien walor poznawczy, to jednak powinny być one w szerszym zakresie generalizowane, ewentualnie bardziej uwypuklone winny być konkluzje z nich wynikające.

W dziewiątym rozdziale pracy, zatytułowanym „Przeciwdziałanie naruszeniom ustawy o grach hazardowych przez Krajową Administrację Skarbową za pomocą sankcji karnych” skupiono się na analizie rozwiązań karno – skarbowych. Sposób prezentowania wskazanej w tej części pracy tematyki potwierdza wcześniej poczynione uwagi, dotyczące tendencji Autora do nadmiernego rozszerzania treści pracy, o kwestie niemające istotnego znaczenia dla określonego tematu (np. ewolucja przepisów Kodeksu karnego skarbowego penalizujących hazard, przy jednoczesnym braku sformułowanych spostrzeżeń generalnych). Również i w tym rozdziale szereg kart rozprawy zawiera jedynie przytoczenie regulacji prawnych (np. s.280 – 284, 286 – 288, 289). Prowadzona w ten sposób narracja umniejsza walory samodzielnie formułowanych wniosków, których nie brakuje w pracy np. na s. 300, Autor ocenia charakter przedstawianego deliktu, swój pogląd uzasadniając w sposób rzeczowy i skrupulatny.

Dla określonego tematem pracy obszaru badawczego, istotne znaczenie ma rozdział jedenasty, w którym zdiagnozowano zagrożenia interesu finansowego Skarbu Państwa związane z ustawą o grach hazardowych. W tej części opracowania doktorant wyodrębnił

poszczególne pola zagrożeń, odpowiadające wcześniej przedstawionym zagadnieniom. Zabieg ten należy uznać za w pełni uzasadniony. Konkluzje Autora formułowane w oparciu o zasadnie przedstawiane w tym przypadku dane statystyczne, są celne i służą bezpośrednio sformułowaniu przedstawionych w ostatniej części pracy, wniosków *de lege lata* i *de lege ferenda*. Jak jednak wcześniej zasygnalizowano zasadna byłaby zmiana tytułu tego rozdziału, uzupełniona o stwierdzenie, że zawiera on swoiste podsumowanie wcześniejszych ustaleń. Aktualny tytuł sugeruje, że tak jak zasygnalizowano na wstępie recenzji, rozdział powinien być zamieszczony w innym miejscu rozprawy.

W ostatniej części pracy, zatytułowanej „Wnioski”, Autor dokonał w pierwszej kolejności weryfikacji postawionych na wstępie pracy, tez badawczych, aby następnie przejść do kompleksowej, generalnej oceny prezentowanych regulacji prawnych, na którą składają się zarówno postulaty *de lege lata*, jak i *de lege ferenda*. Zwłaszcza tę drugą płaszczyznę należy ocenić wysoko. Autor nie boi się formułowania postulatów *de lege ferenda*, które odpowiednio uzasadnia i chociaż niektóre z nich mogą być polemiczne, to jednak jest to typowe dla dyskursu naukowego. Za szczególnie doniosły, ale i kontrowersyjny należy uznać postulat zastąpienia ustawy o grach hazardowych nowym aktem prawnym, ze wskazaniem, że nowe regulacje powinny opierać się na odmiennych, od obecnych, założeniach. Zdaniem Autora, ustawodawca przede wszystkim powinien kierować się celem fiskalnym, w przeciwieństwie do obecnych regulacji, które są determinowane celem społecznym, tj. ochroną społeczeństwa przed skutkami uzależnienia. Z kolei zdaniem Autora, przeprowadzone badania dowodzą, że uzależnienie od hazardu jest w Polsce problemem marginalnym, a restrykcyjny model regulacji hazardu, któremu towarzyszy podatek od obrotu i wysoki poziom opodatkowania, jest przyczyną pozostającej poza kontrolą państwa szarej strefy, która sprzyja uzależnieniu.

Doktorant nie ograniczył się przy tym do sformułowania powyższego postulatu, a rozwinął swoją koncepcję, odnosząc ją do prezentowanych w pracy modeli regulacji problematyki hazardu. Niejako oczywistym następstwem przytoczonego postulatu, było sformułowanie kolejnego, w zakresie konieczności reformy opodatkowania hazardu, który również został w pracy uzasadniony i rozwinięty również o przewidywane skutki rozwiązań prawnych.

Autor zaproponował również zmianę obecnej, opartej o warunek losowy, definicji gry na automatach. Konkretną sugestią skierowaną pod adresem ustawodawcy jest przy tym rekonstrukcja wcześniej stosowanych rozwiązań prawnych w tym zakresie. Doktorant również i w tym przypadku skrupulatnie uzasadnił swoje stanowisko, wykazując się umiejętnością argumentacji.

Konstatując, należy stwierdzić, że zasadniczą wadą pracy jest jej nadmierne rozbudowanie, odciągające uwagę czytelnika od treści istotnych, których w rozprawie nie brakuje. Celne, niekiedy polemiczne uwagi Autora są mniej zauważalne na tle zbyt drobiazgowego omawiania niektórych instytucji i cytowania w nadmiernym zakresie treści całych przepisów regulacji prawnych i danych statystycznych. Autor rozważając przygotowanie pracy do druku, powinien kierować się zasadą „mniej znaczy lepiej”.

Niezależnie jednak od przedstawionych w recenzji uwagi i zastrzeżeń, dysertacja zasługuje na pozytywną ocenę. Analizy dokonane przez Autora są oparte na rzetelnym przedstawieniu i badaniu źródeł prawa i bogatego dorobku judykatury.

Lektura rozprawy doktorskiej prowadzi również do stwierdzenia, że Autor potrafi i nie boi się formułowania własnych wniosków, chociaż jak wielokrotnie sygnalizowano, nikną one w ilości prezentowanych regulacji prawnych i danych statystycznych.

Biorąc pod uwagę fakt, że na tytułową problematykę składa się szereg niejednorodnych, bardzo szczegółowych kwestii, uznać można, że Autor jednak, co do zasady, zachował dyscyplinę prowadzonych rozważań.

IV. Ocena formalnej strony pracy

Praca zasadniczo jest napisana poprawnym, komunikatywnym językiem polskim i językiem prawniczym.

Popołniono nieliczne błędy stylistyczne i gramatyczne, lekceważący jest jednak stosunek Autora do interpunkcji, zwłaszcza nagminnie pomijany przecinek przed wyrazem „który”.

Na wysoką ocenę zasługują natomiast obszerne wykazy bibliograficzne, które sporządzono zgodnie z obowiązującymi standardami.

Uznanie budzi odwołanie się do 214 pozycji literatury, kilkudziesięciu wyroków sądów sądów administracyjnych oraz bez zgromadzenie szerokiej bazy danych z raportów.

V. Konkluzja

Recenzowaną rozprawę doktorską napisano w sposób wskazujący, że Autor posiada rozległą wiedzę prawniczą i dobrą znajomość prezentowanych zagadnień. Uzasadnia to stwierdzenie, że Doktorant jest w pełni przygotowany do prowadzenia pracy badawczej oraz rozwiązywania trudnych problemów doktrynalnych.

Sposób ujęcia tezy badawczej, założeń i celów oraz wytyczenia granic analiz, dają sposobność prowadzenia rozważań z zastosowaniem naukowych metod badawczych, a dokonane w tym zakresie ustalenia, mają walor zarówno poznawczy jak i naukowy. Mogą być również przydatne w dalszych procesach legislacyjnych.

Konkludując, stwierdzam, że przedłożona rozprawa doktorska Pana mgr Jerzego Politowicza pt., „Rola i zadania Krajowej Administracji Skarbowej w realizacji dochodów publicznych wynikających z ustawy o grach hazardowych” spełnia wymogi stawiane rozprawom doktorskim określone w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1789 z późn. zm.) w zw. z art. 179 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (t.j. Dz.U. z 2022r. poz. 574 z późn. zm.) i może stanowić podstawę dalszych etapów postępowania w celu nadania Autorowi stopnia naukowego doktora nauk społecznych w dyscyplinie nauki prawne.

Katarzyna Święch - Kujawska

